

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 10. De Hypocrisi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

Nihil magis deprimere te debet, quàm superbia tua, quia nihil magis à Deo te repellit. Una igitur è præcipuis tuis curis sit, ut è corde tuo stirpitus evellas superbiam. Julius.

Excellentiam oculorum ne dederis mihi. Eccli. 23. 5.

Aufer à me spiritum superbiæ, & da mihi thesaurum tuæ humilitatis. Aug.

DIES X. De Hypocrisi.

I.

Hypocrita videri cupit talis, qualis non est, ut labori parcat evadendi talis, qualis esse deberet. Honorem virtuti exhibet æstimatione, quam de ea habere videtur, dum virtutibus instructus haberi cupit. Verùm sibimetipsi infamiam aspergit, dum virtutis specie contentus operam virtuti reipsa acquirendæ necessariam impendere non vult. Interea omnem obtinendæ virtutis laborem subit, quin ejusdè obtineat meritum; è duplici proin capite infelix. Qui scandalum præbet, multum alijs mali perverso suo exemplo affert: sed Hypocrita utilis est alijs, dum eos decipiendo ad virtutem allicit, nec

Iulias.

nec malum, nisi sibi met ipsi parit. Et nihilominus minus hypocritæ, quam homini vulgatæ malitiæ ignoscimus.

II. Hypocrita aliud non cogitat, quam, ut satisfaciatur hominibus, quorum æstimatione eum nec meliorem, nec feliciorem reddit, parum sollicitus de iudicio Dei, qui solus eum reddere perfectum, & felicem potest. utut hypocrita felici semper successu mortales omnes, & semetipsum deciperet, non tamen decipere Deum poterit, qui, Apostolo teste, omnia cuiusque animæ, & amoris proprii inspicit arcana, qui oculis suis densissima vela penetrare, & obscurissimas tenebras illustrare novit. Non est larva, quæ Deo nos tegere possit; non est conscientiae latebra adeò abdita, quæ oculos Dei fugiat. Et quid mihi proderit, si totum mundum, meque ipsum decipero, Deum verò effugere non potuero?

III. Verùm hypocritæ dolus suus non semper ad votum succedit. Quàm enim difficile est evitare tot, tamque malignos, & perspicaces oculos, qui nos observant! artificium affectatum constans esse nequit, nec agere semper eandem personam possumus; æqualem semper se gerere, ubi simulatè agitur, difficile est. Idcirco invigilare non solum ijs, qui nos observant; sed

&

& proprio cordi, cunctisque ejus propen-
sionibus nos oportet. Quidquid natura-
le non est, violentum est: quod autem vio-
lentum est, diuturnum esse non potest.
pauci hypocritæ semper felices sunt; & verò
magnæ ipsis infelicitatis loco esset, si feli-
ces semper forent; tunc enim malum ipso-
rum immedicabile foret. Dedecus,
quod hypocrisin sequitur detectam, gran-
dem hypocritæ dolorem parit; at simul u-
tilem, cum impediatur, quò minus sit insa-
nabilis. Cæterum hypocrita rarò ad bo-
nam frugem redire videtur. Si artificia
hypocriseos, si mysteria iniquitatis non
detegantur in hac vita, olim in conspectu
universi detegentur in altera, non sine hor-
renda eorum confusione!

*Scrutare cor tuum, ut cognoscas, an non te-
metipsum decipere coneris, vel alium, quàm es,
te simulare, ut tutius imponas alijs*

Homo enim videt ea, quæ parent, Do-
minus autem intuetur cor. 1. Reg. 16. 7.

Hypocritæ justî esse non quærunt; sed
tantum videri volunt, mala agunt, & bo-
na profitentur. Aug.

DIES

Iulius.

DIES XI. De Relapsu.

I.

SI toties in peccatum relaberis, an non times, ne te impotentem reddas, ex eo amplius emergendi? quivis lapsus animam debilitat; sed lapsus iteratus magis adhuc vires illius frangit, & ē vitijs sese eripien- di difficultatem auget. Quò altius quis cadit, eò violentior, & periculosior est la- psus, & quòd inde sequitur, major ab eo se erigendi difficultas enascitur. Homo in gratia constitutus in loco est perquàm sublimi, propterea, quòd Deo sit unitus; proinde cùm denuò in peccatum labitur, profundissimè cadit, & infinities à Deo re- cedit, acceditque ad inferni centrum. Ut quis è tam profundo barathro emergat, magnis conatibus opus est; atque ad hoc obtinendum ingenti gratia. Meretūne homo toties relapsus, & dein gratijs divi- nis abusus, ut Deus ipsi peculiares imper- riat gratias? an non hæc sibi polliceri, est incertissimo fundamento niti?

II. Imò non solum non habet causas eas sperandi, sed potius credendi, Deum sibi

cas